

## เทศน์เช้า วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ธรรมะนะ ธรรมะสอนให้ละชั่วทำดี การละชั่วทำดี ทุกคนปรารถนาคุณงามความดี ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์มีสติมีปัญญาปรารถนาความสุขทั้งนั้นแหละ เกลียดความทุกข์ แต่เวลาสิ่งที่มันเบียดเบียนหัวใจ มันเป็นความสุขหรือความทุกข์

ถ้าเป็นความสุข ความสุขเราเก็บไว้ในใจชั่วครั้งชั่วคราว แต่ถ้าความทุกข์มันเผาผลาญ ไฟสุ่มซ่อนเผาอยู่ในหัวใจ ถ้ามันเผาอยู่ในหัวใจนี้ เห็นไหม เราเกิดเป็นมนุษย์ การเกิดเป็นมนุษย์ เป็นอริยทรัพย์ เพราะการเกิดเป็นมนุษย์นี้แสนยาก ต้องมีมนุษย์สมบัติ คนต้องมีศีล ๕ สมบูรณ์ ถึงได้เกิดเป็นมนุษย์

ที่นี้คนเกิดเป็นมนุษย์ บางคนอายุสั้น-อายุยืน เพราะอะไร เพราะศีลสมบูรณ์ ศีลไม่สมบูรณ์ ศีลต่างพร้อย ศีล คนนับถือแตกต่างกันมา นี้คือมนุษย์สมบัติ สิ่งที่เป็นมนุษย์สมบัติ การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์แล้วเป็นอริยทรัพย์เพราะอะไร เพราะมนุษย์มีสติมีปัญญา ถ้ามีสติปัญญาเลือกเฟ้นเอาๆ เลือกเฟ้นเอาอะไร

ถ้าเลือกเฟ้นเอาทางโลก ทางโลกเราก็พยายามขวนขวาย พยายามหาหน้าที่การงาน พยายามทำของเรา หาปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อความมั่นคงของชีวิต ถ้าความมั่นคงของชีวิต เราปรารถนาตรงนี้ นี้ปรารถนาทางโลก เพราะทางโลกยังลุ่มๆ ดอนๆ ทางโลกยังมีความทุกข์ขนาดนี้จะเอาทางธรรมมาจากไหน ในเมื่อทางโลกใจ ทางโลกมันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของคน

เวลาชวานานะ ถ้าเป็นชวานายุคโบราณ เวลาเขาทำไร่ไถนาเสร็จแล้วเขาต้องเก็บเมล็ดพันธุ์ไว้เพื่อทำนาครั้งต่อไป นี้เขาเก็บเมล็ดพันธุ์เพื่อทำนาครั้งต่อไปนะ เขาเก็บพันธุ์ของเขาไว้ เก็บพันธุ์ของเขา เขาทำนาของเขา เมล็ดพันธุ์เหมือนกัน เวลามันฝ่อ มันต่างๆ เวลาทำไปมันเกิดไม่เหมือนกัน นี้เมล็ดพันธุ์เหมือนกันนะ การเก็บการรักษาของคน เก็บรักษาไว้ เมล็ดพันธุ์เก็บ

รักษาไว้ดีไหม ถ้าเก็บรักษาไว้ไม่ดี คราวหน้าลงปลูกไปแล้วเมล็ดพันธุ์นั้นมันจะไม่สมบูรณ์ของมัน

นี่ก็เหมือนกัน การเกิดเป็นมนุษย์ๆ เกิดมาจากไหน จิตมันเวียนว่ายตายเกิดๆ แล้วเราปรารถนาความสุขกัน เราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์นะ เพราะในชาติปัจจุบันนี้เราเกิดมาเป็นมนุษย์ใช้ไหม เราแยกแยะได้ใช้ไหม เพราะเรามีสติปัญญาเราถึงแยกแยะได้ใช้ไหม แต่ถ้าคนเกิดมาเขาเป็นพาลชน เขาแยกแยะอะไรได้ละ เขาบอกว่า “ชีวิตนี้สังคมรังแกเขา สังคมรังแกเขา ทุกคนรังแกเขา ทุกคนเห็นแก่ตัว เอารัดเอาเปรียบเบียดเบียนเขาๆ”

สังคมก็คือสังคม สังคมมันอยู่ข้างนอก สังคม เห็นไหม มนุษย์รวมกันเป็นสัตว์สังคม มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เพราะอยู่กันเป็นกลุ่มชน กลุ่มชนนะ นี่กระแสสังคม กระแสสังคมก็เป็นกระแสสังคม คุณดี ถ้ามันพูดอย่างนี้ได้เพราะอะไร เพราะเวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านปฏิบัติถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ อยู่กับโลกโดยไม่ติดโลกใจ อยู่กับสังคม อยู่กับเขา เพราะเราแปลกแยกไปไม่ได้ มนุษย์อยู่คนเดียวไม่ได้ มนุษย์ต้องอาศัยอยู่ร่วมกัน ถ้าอาศัยอยู่ร่วมกันมันก็มีความคิดแตกต่าง หลากหลายเป็นธรรมดา นี่พันธุ์ใจ เมล็ดพันธุ์ใจ เมล็ดพันธุ์ของคนมันแตกต่างหลากหลายเป็นธรรมดา

วิธีเก็บรักษา ใครมีสติมีปัญหา เรามีสติ เราทำคุณงามความดีของเรา เรามาทำบุญกุศล นี่วิธีเก็บรักษา รักษาอะไร? รักษาหัวใจใจ ถ้าหัวใจมันเราร้อนนั้ก หัวใจมันเบียดเบียนนั้ก หัวใจมันดิ้นรนนั้ก นี่บังคับ บังคับนะ บังคับให้พาทำบุญ ทำบุญเพราะอะไร ทำบุญเพราะเสียดละ การเสียดละ เห็นไหม เวลาเสียดละ เรามาทำบุญกุศลกัน เราเสียดละ เราคิดหรือเปล่า เราตั้งใจหรือเปล่า ถ้าเราไม่ตั้งใจ เรามาได้ไหม

คนบอกว่าฉันเป็นคนดีๆ คนดีอยู่บ้าน เขาไม่ต้องทำอะไร เพราะเขาว่าเขาเป็นคนดีใจ เขาคนดี ก็เจตนาเขาไม่มี เจตนาเขาไม่มีเขาก็นอนจมอยู่นั้น

แต่ของเรา เราปรารถนาของเราใช้ไหม เราต้องเตรียมอาหารของเรา เราต้องมีเจตนาของเรา เราต้องชวนขวยของเรา เราต้องชวนขวยมาเพื่ออะไร? เพื่อบุญกุศลของเรา นี่ใจ วิธีเก็บรักษาใจ เก็บรักษาเพราะอะไร เพราะคัดแปลงหัวใจ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัวมันเป็นเชื้อใจ มันเป็นช่องทางออกของกิเลสต้นหาคความทะยานอยากที่มันเบียดเบียนหัวใจของเรา

แต่การเสียดๆ ถ้ามีสติปัญญา เห็นใหม่ เพราะจิตใจมันไม่ยอม มันไม่ยอมมันก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้าเราบังคับ มันเห็นโทษไป

คนตระหนี่นะ ของเล็กน้อยเป็นของมาก เวลาเสียดๆ ออกไป โอ๊ย! มันสั้นไหวนะ หัวใจมันสั้นไหวหมดเลย แต่คนที่เขาทำงานเคยชิน เขาทำของเขาทุกวัน เขาคุมเมล็ดพันธุ์ของเขา ถ้าเมล็ดพันธุ์ของเขาดี มันไม่สั้นไหว ไม่สั้นไหวเพราะอะไรละ ไม่สั้นไหวมันก็เป็นทางเกิดของกิเลสไม่ได้ เป็นทางเกิดสิ่งที่มีมันเบียดเบียนหัวใจของเรา

นี่ไง เราไปมองบุญกุศลๆ เรามองที่วัตถุกัน...ใช่ วัตถุเป็นเครื่องการแสดงออกของน้ำใจ ถ้ามันไม่มีเครื่องแสดงออก ใจมันจะทำบุญได้อย่างไรละ ใจมันทำบุญมันต้องอาศัยสิ่งนี้ มันเป็นเครื่องแสดงออก แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่านตลอดเวลา เวลาท่านทำบุญกุศลของท่าน ท่านนั่งสมาธิภาวนาของท่าน เทวดา อินทร์ พรหมมาอนุโมทนาด้วย หลวงปู่มั่นอยู่ที่ไหน เทวดาจะมาฟังเทศน์ตลอด ทำไมเขาจะมาฟังเทศน์ฟังธรรมครูบาอาจารย์ของเราละ

เราทำบุญกุศล เราอุทิศส่วนกุศล เห็นใหม่ เทวดา อินทร์ พรหม อุทิศส่วนกุศล เจ้ากรรมนายเวร อุทิศส่วนกุศลเพื่อหัวใจของเรา เราอุทิศส่วนกุศลเพื่อใจของเรา แต่คนที่เขานั่งทำใจของเขา เทวดาเขามาปกป้องรักษา เขาทำเพื่ออะไรละ เขาทำอย่างไร

จิตใจของคนที่มีมันเป็นธรรมๆ เห็นใหม่ คุณิ นั่งสมาธิภาวนา นั่นละการภาวนาที่ประเสริฐที่สุด รักษาเมล็ดพันธุ์นี้ไง ถ้ามันปลุกลงไปแล้วให้มันออกรวง ออกเมล็ดพันธุ์ที่ดีขึ้นมา เวลาข้าวปลาอุดมสมบูรณ์ สังคมก็ร่มเย็นเป็นสุข เพราะข้าวปลาอุดมสมบูรณ์ ชีวิตมันก็สมบูรณ์ใช่ไหม การทำหน้าที่ที่การงานมันก็สมบูรณ์ สติปัญญาที่จะแยกแยะความผิด-ความถูกมันก็สมบูรณ์ คนทุกข์คนยากจะกิน หิวท้อง ท้องหิวกระหาย ความเป็นอยู่ของเราทุกข์ยากขนาดไหน แล้วจะมาแยกแยะดีแยะชั่ว มันอะไรดีอะไรชั่วละ อะไรก็ได้ขอให้ประทังชีวิตไปก่อนเถอะ ชั่ว-ดีไปแก้เอาข้างหน้า เห็นใหม่ นี่เวลาคนมันทุกข์ มันยากมันเป็นแบบนั้นแหละ

แต่ถ้าคนมีคุณธรรมนะ เขารักษาใจของเขา เสียทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ เสียอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต เสียดละชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมะคือความถูกต้องดีงาม แม้แต่ชีวิตนี้ก็ยอมเสียดๆ ถ้าเสียดเพื่อคุณงามความดี เห็นใหม่ แต่เราทำได้ยาก ทำได้ยากเพราะเราไม่ได้ฝึกหัวใจของเรา ถ้าเราฝึกฝนหัวใจของเราให้มันเข้มแข็งขึ้นมา สิ่งใดที่เราทำเราก็ทำได้ง่าย

ฉะนั้น เวลาเราดูผู้ประพฤติปฏิบัติ ทำไมคนนั้นปฏิบัติง่าย รุ่งง่าย ปฏิบัติง่าย รุ่งง่าย ปฏิบัติยาก รุ่งยาก การประพฤติปฏิบัติของเขา นั่นไง เพราะเขารักษาเมล็ดพันธุ์ของเขา ที่นี้พอรักษาเมล็ดพันธุ์ของเขา คูลี เราคิดของเรา ทำไมต้องไปรักษา ไปศูนย์การค้าที่ไหนมันก็มีทั้งนั้นแหละ ที่ไหนมันก็มี

มันมีนี่มันปลายเหตุนะ ถ้ามวลชน ประชาชนคิดกันแบบนี้ ผู้ที่ปกครอง เวลาเกิดทุกข์ภัย เกิดภัยพิบัติขึ้นมา เขาจะเลี้ยงชีวิตเขาไม่รอดเลย แล้วเราคิดกันเองไง เราคิดว่ามันอยู่ที่ศูนย์การค้า ที่ไหนมันแลกเปลี่ยนมาได้ทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าผู้ที่เป็นผู้นำ เห็นไหม เขาถึงสงวนรักษาเรื่องเกษตรกรรมๆ ใจ เขารักษาไว้เพราะมันต้องดำรงชีวิต มันดำรงชีวิตเพื่ออะไรละ ดำรงชีวิตไว้เพื่อทำคุณงามความดี ดำรงชีวิตไว้เพื่อหาสัจธรรมของเรา เห็นไหม ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง

ถ้าเราจะฟังธรรมของเรา ที่นี้ฟังธรรมของเรา เราฟังเพื่อความเข้าใจใช่ไหม พอเราเข้าใจแล้วเรามาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พอจิตมันสงบ จิตของคนสงบ จิตสงบจะมีความสุข ถ้าความสุขของเรา ถ้ามันสงบได้นะ เราต้องต่อสู้อาสาเพื่อจิตเราสงบเข้ามา ถ้าคนมีอำนาจวาสนา จิตสงบมันระลึกอดีตชาติได้ จิตสงบนี้ระลึกอดีตชาติได้ มันรู้ของมันได้ถ้าคนมีอำนาจวาสนา คนมีบุญกุศล แต่ถ้าอย่างพวกเรารู้ได้ยาก รู้ได้ยากเพราะอะไร เพราะกว่ามันจะสงบเข้ามา มันจะเลี้ยงตัวเองไม่ได้ ถ้าเลี้ยงตัวเองไม่ได้มันจะไปรื้อค้นข้อมูลในใจของเราได้อย่างไร ถ้ามันรื้อค้นข้อมูลในใจ นี่เมล็ดพันธุ์ของมันเวียนว่ายตายเกิด

พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ องค์นี้ระลึกชาติได้ชาติหนึ่ง องค์นี้ระลึกได้ ๕ ชาติ องค์นี้ระลึกได้ ๑๐ ชาติ องค์นี้ระลึกได้ไม่มีต้นไม่มีปลาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าระลึกได้เต็มที่ เพราะอะไร เพราะบุญกุศลสร้างมาแตกต่างกัน เช่น เวลาพระพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แม้แต่พระพุทธเจ้าสร้างบารมีมาแตกต่างกัน คูลี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างมา ๔ อสงไขย ท่านพูดเองในพระไตรปิฎกว่า “เราวาสนาน้อย อายุแค่ ๘๐ ปีเท่านั้น” เพราะว่าการสร้างบารมีมันสร้างมาเท่านี้ไง แต่พระศรีอริยเมตไตรยสร้างมา ๑๖ อสงไขย ต่อไปปัญญามันจะกว้างขวาง คนจะต้องทำบุญกุศลมากมายมหาศาลถึงจะไปได้ไปเกิดอุบัติพร้อมกัน ช่องทางมันเป็นไป เพราะคนคิดดีๆ คนทำดีๆ คนมีแต่ความเห็นดีๆ คนดีๆ คุยกับคนดีๆ มันก็ง่ายใช่ไหม ใจเราคิดเรื่องหนึ่ง เลวครั้งหนึ่ง ใจดีกับเลวมันเถียงกัน อ้าว! ใครดี ใจเลวกี่ว่ามันดี ใจดีก็ว่ามันดี แล้วใครเป็นคนดี

ดี เห็นไหม อเสวนา จ พาลานํ เราไม่คบคนพาล เราจะคบเพื่อน เราดูเพื่อนของเราว่าคบใคร ถ้าคบเพื่อนของเขา ใครคบคนเช่นใดเขาจะมีนิสัยเช่นนั้น ถ้าคบบัณฑิต ใครคบคนดี คนดีก็มีนิสัยเช่นนั้น แล้วถ้าหัวใจของเราละ หัวใจของเราคิดแต่เรื่องดีๆ มันคบความคิด ความคิด อารมณ์ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด จิตใจมันเป็นสอง

จิตนี้คือธรรมชาติที่รู้ อารมณ์ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นจากจิต แต่จิตมันคบใครละ มันคบใครละ แต่ถ้ามันคบแต่สิ่งที่มีมันคิดของมัน คิดแต่พาลชนๆ คิดแต่เรื่องเอารัดเอาเปรียบ มันคิดจนเป็นจรตนิสัย ย่ำคิดย่ำทำ ย่ำคิดย่ำทำ ย่ำคิดย่ำทำจนนิสัยเป็นอย่างนั้นละ แต่ถ้าเราคิดแต่เรื่องดีๆ เห็นไหม คิดแต่เรื่องดีๆ คิดแต่ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีก็เข็นครกขึ้นภูเขา ทำคุณงามความดีก็ปลาเป็น ปลาเป็นมันก็ต้องว่ายทวนน้ำ เป็นปลาตายดีกว่า ลอยไปตามน้ำ คิดอะไรก็ได้ มันจะคิดอะไรก็ช่างมัน ลอยไปตามน้ำ ปลาตาย นี้คบคนพาล

แต่ถ้าคบบัณฑิตละ คบบัณฑิตมันต้องขวนขวาย คิดอย่างนี้ปัดทิ้งๆ มันจะทวนกระแสของมันขึ้นไป มันจะว่ายไปเหนือน้ำของมันขึ้นไป เห็นไหม ถ้าคนคิดอย่างนี้ คนทำอย่างนี้ จิตใจอบอุ่นไหม จิตใจมีหลักมีเกณฑ์ไหม นี้รักษาเมล็ดพันธุ์ที่ดี ถ้าถึงเวลาคราดเวลาไถแล้ว เวลาเราหว่านพืชไป ถ้าน้ำดี ดินดี แดดดี มันจะงอกงามของมันขึ้นมา ถ้างอกงามของมันขึ้นมามันก็วิธีการง ีล สมาธิ ปัญญาที่เราจะรักษาดูแลหัวใจของเรานี้ไง นี้ถ้าเมล็ดพันธุ์ที่เราดี ถ้าเมล็ดพันธุ์ที่เราไม่ดี เมล็ดพันธุ์ของเรามันขาดตกบกพร่อง ทำสิ่งใดมันล้มลุกคลุกคลานไปตลอดล้มลุกคลุกคลานขนาดไหน แต่ปัจจุบันนี้เรามีสติปัญญา เราจะคัดเลือกของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งพระอานนท์ไว้ “อานนท์ เธอบอกบริษัท ๔ ของเรานะ ให้ปฏิบัติบูชาเถิด อย่างบูชาด้วยอามิสเลย”

บูชาด้วยอามิสก็ทำบุญกุศลกันอยู่นี้ เวลาทำบุญกุศลทำกันเกือบเป็นเกือบตาย ทำแสนยาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกอย่างนี้มันทำได้ง่ายๆ ทำได้ง่ายเรายังกระเสือกกระสนกันว่าจะทำได้ง่าย แล้วถ้าปฏิบัติบูชามันยิ่งยากกว่า “เธอจงปฏิบัติบูชาเถิด” เพราะปฏิบัติบูชามันถึงตัวของจิตเลย ถ้าจิตสงบก็จิตมันสงบเลย จิตมีปัญญาขึ้นมามันแยกแยะของมันขึ้นมาเองเลย ถ้าจิตมีปัญหาณะ มันดีตั้งแต่เมล็ดในไซ้ไหม มันเห็นผิด-เห็นถูก มันไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น แล้วมันจะลงไปคลุกเคล้ากับสิ่งนั้นได้อย่างไร มันไปคลุกเคล้ากับความผิดข้างนอกไม่ได้ แต่ถ้าข้างในมันเทาๆ อะไรก็ได้ อะไรก็ได้มันก็ได้กับเขา อันนี้อันหนึ่งนะ นี้กรรมส่วนบุคคล

แต่สภาพกรรม เราอยู่ในกระแสสังคัมแบบนั้น เราจะฝืนกระแสสังคัมอย่างไร คนจะบ่น  
มากมาย เราทำความดีๆ สังคัมก็เป็นแบบนี้ เราจะฝืนกระแสเขาได้อย่างไร เราจะฝืนกระแสของ  
เขา เราต้องมีสติปัญญา เรามีสติปัญญานะ มีสติปัญญา หมายความว่า ถ้าเราคิดอย่างนี้ เราคิด  
อย่างนี้ เราพูดออกไป สังคัมเขามีความเห็นแปลกจากเรา แต่เรามีสติมีปัญญาว่าความคิดของเรา  
ถูกต้อง แล้วเราเคยประพฤติปฏิบัติมา เราเคยทำความจริงของเรา เราเห็นความจริงของเรา แต่  
สังคัมเขาไม่เห็นด้วย สิ่งนี้เราพูดออกไปมันไม่เป็นประโยชน์กับใคร เก็บไว้ข้างใน แล้วสังคัม  
เป็นอย่างไร เรารับรู้กับเขา แต่ไม่ไหลไปตามกระแสกับเขา

เพราะถ้าไหลไปตามกระแส เห็นใหม่ สภาพกรรม เวลาเกิดกระแสสังคัม เกิดภัยพิบัติ  
ขึ้นมา “เป็นกรรมอะไรๆ...”มันต้องมีการกระทำมา เห็นใหม่ คุณติ สภาวะแวดล้อม ๓ ปี มันจะ  
หมุนมารอบหนึ่ง สภาวะแวดล้อมมันเป็นแบบนี้ แล้วมนุษย์เกิดมากขึ้น เรบอก่าสภาวะ  
แวดล้อมเกิดจากการกระทำ ทำสิ่งแวดล้อมเสียหาย สภาวะแวดล้อมเสียหาย

การขบถาย การใช้ดำรงชีวิตของมนุษย์ก็ทำให้สภาวะแวดล้อมเสียหาย มันเป็นโดยสัญจะ  
ความจริงของมัน แล้วสิ่งนั้นมันเสียหายแล้วใจเราเสียหายไปด้วยไหม ถ้าใจเราไม่เสียหาย สิ่งนี้  
มันเกิดขึ้นมา มันเป็นผลของวิภูฏะ มันเป็นวิบากกรรมที่เราเกิดมาในสังคัมสภาวะตอนนี้ เราจะ  
ทำอย่างไรให้จิตใจของเรามีสติปัญญาขึ้นมา เราไม่วิตกกังวลสิ่งนี้จนเกินไปนัก

เราเข้าใจ เข้าใจเรื่องการรักษาสภาวะแวดล้อม เราก็พยายามจะรักษาของเรา แต่ถ้ารักษา  
แล้ว เรารักษาหัวใจของเราด้วย รักษาสภาวะแวดล้อมด้วย แล้วก็แบกรับภาระสภาวะแวดล้อม  
หัวใจไปแบกหาม ไปแบกหามพฤติกรรมของคนอื่นไป ไปแบกหามทั้งหมด แบกหามว่าเขาต้อง  
เป็นคนดี เราทุกข์ร้อนไปกับเขา

ทำไมเราต้องทุกข์ร้อนไปกับเขา เราทำความดีๆ ของเรานะ หนึ่งตัวอย่างดีกว่าร้อยคำสั่ง  
ใจ ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการ ทุกคนจะ  
เห็นคัดค้านๆ ไปหมด แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็ยืนหลักของท่านมา เผยแผ่  
ธรรมๆ มา นี่มันเป็นประโยชน์

โลกเห็นได้แต่ประโยชน์สิ่งที่เป็นวัตถุ โลกเห็นประโยชน์ได้แต่สิ่งที่เขาได้ผลประโยชน์  
ของเขา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ ผลปัจจุบันนี้ ผลปัจจุบันคือในชาติ

ปัจจุบันนี้เราได้สิ่งใดของเรา แล้วผลอนาคต เราตายไปแล้วมันจะมีนรกสวรรค์หรือไม่มีนรกสวรรค์ละ

ถ้าเราทำความดี เห็นไหม ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุนะ ถ้ามันมีเหตุมีปัจจัยขึ้นไป มันจะไปไหนละ แต่ถ้าเราประมาทเลินเล่อของเรา เราไม่สร้างเหตุอันนี้ เราบอกว่ามันจบสิ้นกันไป แค่นี้ก็จบสิ้นกันไป เราก็อำนาจของเรา เราเป็นคนดีเราก็อำนาจทำความดีแล้ว ความดีต้องให้ผลเป็นความดีแน่นอน

ประโยชน์ในปัจจุบันนี้มันก็มีบารมีธรรม เห็นไหม คนดี เราทำคุณงามความดีของเรา ใครจะรู้ว่าใครจะเห็นไม่จำเป็น แต่คนทำความดี บารมีธรรมมันต้องเกิดขึ้นแน่นอน ผลของคุณงามความดีนะ ปากต่อปากมันต้องว่าไปแน่นอน ทีนี้ความดีมันคืออะไรละ ความดีคือความสงบระงับ ความดีคือความสงบนิ่ง ความสงบนิ่งคือความสุข ความสุขอย่างนี้มันไม่ต้องแสวงหามา

แต่ดูเขาจัดเทศกาล เขาต้องจ้าง ต้องหาสิ่งเครื่องเล่นต่างๆ เข้ามา ไปเคี้ยวเคี้ยวทั้งหมด ชุมชนนั้นเลย แล้วพอมีงานคืนเดียวแล้วก็เก็บกวาดกันทั้งหมดชนกว่าจะได้เก็บไป นี่ความสุขของโลก ความสุขของโลกต้องมีพรสพสมโภช

แต่ผู้ที่ปฏิบัติธรรม ถ้าถือศีล เราไม่ใช่อย่างเล่ห์ อ้างว่ามันเคี้ยวเคี้ยวมัน อ้างว่า อ้างว่า อ้างว่าที่ไหนมีเสียงขับกล่อมร้องรำทำเพลงก็อ้างว่าอยากไป อยากดู อยากเห็น อยากไปหมด แต่ถ้าถือพรหมจรรย์มันไม่ไปนะ มันไม่ไปเพราะมันเห็นโทษใจ

๑. เสียเวลา

๒. เสียพลังงาน

๓. เสียทรัพย์ เสียทุกๆ อย่างเลย ไม่เห็นได้สิ่งใดเลย

แต่กำหนดพุทโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเรา ความสงบของเรา เราทำของเรา เขาบอกว่าเวลาเขามีนักขัตฤกษ์ เขามีพรสพสมโภช เขาสนุกก็ครั้งนั้นกัน ทำไมคนคนนี้แปลก ไม่ไปไหนกับเขา ทำไมอยู่คนเดียวได้อย่างไร

เขาอยู่คนเดียวได้ด้วยหัวใจเขามีหลักมีเกณฑ์ของเขา เขารู้ว่ำนั่นมันศีลศีลของเขา มันศีลธรรมในหัวใจของเขา ในหัวใจของเขามีความสุข มีความสงบระงับ เขาต้องไปรับรู้รูป รส กลิ่น

เสียง แสงสีต่างๆ เข้ามาเขย่าหัวใจของเขา หัวใจของเขาว่าจะรักษาขึ้นมาให้มันสงบระงับได้ขนาดนี้ แล้วก็ไปหาสิ่งที่ เป็นพิษเป็นภัย เขย่าหัวใจๆ เสร็จแล้วก็กลับมาพุทโธๆ อีกนะ มันเขย่าหัวใจมาจนพุ่มหนืดแล้วนะ แล้วก็บอกฉันจะเป็นคนดีอีกใจ คนดีของเราสร้างมาเกือบเป็นเกือบตาย แล้วให้กระแสน้ำสงคมเขย่าหัวใจนั้นให้สั้นไหวไป

แต่ถ้าคนมีสติปัญญา หัวใจนี้มันไม่มีสิ่งใดไปเขย่ามัน มันไม่สั้นไหวไปกับสังคม เขามีบารมีธรรมของเขาในตัวของเขา ถ้าตัวของเขาทำได้อย่างนั้นจริงนะ สังคมต้องยอมรับ เพราะอะไร เพราะเราทำไม่ได้ เรามีสิ่งใดเราก็อ้างเล่ห์ไปตลอด ทำไมเขาทำของเขาได้ เขามีสติปัญญาของเขา เพราะเขามีบารมีธรรม เพราะเขาได้สร้างคุณงามความดีของเขา เขาสะสมในหัวใจของเขา จนหัวใจของเขาเป็นความดีของเขาจริงๆ แล้วถ้าทำความสงบของใจได้ เขาใช้ปัญญาของเขาได้ เขาใช้มรรคญาณของเขาได้ เขาทำไปเขาจะเห็น

นี่ประโยชน์ ประโยชน์ปัจจุบัน ประโยชน์อนาคต อันนี้ประโยชน์โลก ประโยชน์โลกคือว่าเราไม่ขวางโลก เรารู้เท่าทัน อยู่กับโลกโดยไม่ติดโลก นี่ประโยชน์โลก ประโยชน์ธรรม ประโยชน์ของธรรม ประโยชน์ของหัวใจของเรา “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแบบอย่าง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ในป่า เทศนาในป่า ดับขันธพระนิพพานอยู่ในป่า พวกเราพวกที่นักปฏิบัติอยากได้คุณธรรม อยากได้คุณงามความดี คั้นคั้นเข้าไปหาท่าน คั้นคั้นเข้าไปขอฟังธรรมจากท่าน คั้นคั้นเพื่อให้ท่านชี้ทางให้เรา

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้เราบอกว่า “โลกเจริญๆ”...โลกเจริญก็โลกเป็นใหญ่

ถ้าธรรมเจริญก็ธรรมเป็นใหญ่ ถ้าหัวใจเราเจริญ เราแยกแยะได้ว่าอะไรเป็นโลก อะไรเป็นธรรม แล้วเราจะดูแลหัวใจของเรา

มันต้องมีหน้าที่การงานนะ ไม่ใช่ปฏิเสธ ศาสนานี้ เวลาเป็นวิทยาศาสตร์บอกว่าปฏิเสธโลก ขวางโลก

คนเราเกิดมาก็ต้องมีสติปัญญา การให้ทานก็ต้องมีสติปัญญา การรักษาศีลก็ต้องมีสติปัญญา การภาวนาก็ต้องมีสติปัญญา การดำรงชีวิตก็ต้องมีสติปัญญา ความอยู่กับโลกเราก็ต้องมีสติปัญญา แต่ถ้าปัญญาเรา ปัญญาเหนือโลก โลกุตตรธรรม ถ้ามีโลกุตตรธรรมมันจะพาหัวใจดวงนี้ให้อยู่ปลอดภัย พาหัวใจดวงนี้เข้าสู่สัจธรรม พาหัวใจดวงนี้ให้มีคุณธรรม เอวัง